

בדרך כלל, מידה רבה של קנאות עיוורת, והתכונות הצנועות של שפיות-הדעת, הן הסתפקות במה שניתן להשיג, האמנות של האפשרי, אינן מבוקשות, לרוב, בתנאי עה המפכניות.

הציונות היתה שונה. ייתכן שי היא ירשה את הוכמתה מן הגלות, שבה למדו היהודים להתכופף עם הרוח מכזי להישבר, לנצח כל הזי דמנות ולחדור בעד כל פריצה כדי להישאר בחיים.

(אם כן, הרי יש כאן פאראדוקס נוסף, הציונות קמה כדי לחסל את הפורה הן היהודית, והיא שללה והשמיעה את תכונותיה, אך דווקא תודות לתכונות אלה, שאותן היא התאימה לצרכיה, השיגה הן ציונות מה שהשיגה.)

בהכרעות הגדולות של סוף תשל"ח וראשית תשל"ט, שולטות תכונות אלה כיפה. מנחם בגין מצטרף אל הזרם המרכזי של התנועה ההיסטורית. מעל במת הן כנסת, השתמש בטענות הקלאסיות של הן ציונות השפיייה, הדוגלת באמנות-הפשרה: שזוהו המסכימים שניתן להשיגו בתנאים הנתונים, שלולא ניצלנו את ההזדמנות ור לקחנו מה שיכולנו היינו מאבדים את הכל. מנחם בגין מצטרף לשרשרת הן היסטורית של חיים וייצמן ודויד בן-גוריון.

אין שמץ של ספק בכך שהרוב העצום של העם תומך בעמדה זו.

בשיא ריגשי השימחה וההקלה על ניצחון זה של שפיות-הדעת, מן הראוי להשמיע מילה של אזהרה.

אין ניצחון סופי, מחלט ואחרון במאבק זה בין השיכרון והשפיות.

על השפיות, כמו על החרות והן צדק, יש להאבק יומיום מחדש, יש לשמור עדיה כמבד מישמר. אין להרע עין.

מנחם בגין החליט החלטה היסטורית לגבי סיני. אין לדעת מה החליט, במעמקי לבו, לגבי הגדה המערבית ורצועת-עזה.

בדרך אל השלום השלם, המלא, עוד מחכים לנו מוקשים רבים — מהם מוקשים שהעם הזה הניח אותם כמו ידיה בצורה של התנחלויות.

כל אחד מן המוקשים האלה יכול להתפוצץ בפנינו, אם לא נטפל בו בעדינות האמיצה של חבדן.

עוד נכונים לנו עשרות משרבים מדיניים ונפשיים, בדרך אל השלום במיזרח ובצפון. כל משרב כזה יביא עימו ויכוחים מרים, סערה של רגשות והתנגשות חזיתות בין הקנאות הלאומנית ובין התבונה הלאומית.

כוחות הקנאות, שהובסו בקרב על הסכמי קמפ-דייוויד, לא אמרו עדיין נואש. ברגע זה הם נראים מיסכנים ועלובים, אך הם עובלים להתאושש, להתלכד מחדש, להיערך לקרב-מאסף נואש, אולי אף לעבור ל-התקפה-נגדית.

יש להיות מוכנים לקרבות אלה.

אין לי ספק ששפיות-הדעת, שהרימה את ראשה בימים האחרונים, תנצח בכל הן מאבקים. היא ניצחה זה עתה ניצחון מכ-ריע, ורק שואה יכולה לשים ניצחון זה לאל.

אך עליה להישאר מגויסת מול כל הן פרוצות אפשריות נוספת של השיגעון הלא-ר מני, מול כל תופעות-היאוש של הנרקר מנים ועובדי-האלילים.

הסיסמה "שום עכשיו" — לא עבר זמנה, ולא בטח קורבנה. היא צריכה להוסיף ולהתנוסס מעד לן מחנה אשר יראנו כי כנגד אחר מן הצעדים הכאים אל השלום — כי נזכה, כנדה, בירושלים וברצועה — ינצח קול התבונה את יללות הן שיכרוני.

בינתיים — מותר להצדיע לעם הזה.

בסך הכל, זהו עם שפוי ונבון.

שוב נעים להרים את הראש וי נומר: ישראלי אנכי.

שדה הקרב העיקרי על הסכמי קמפ-דייוויד נמצא עתה

בלב התושבים של הגדה המערבית ורצועת עזה -

מה קורה בשטחים המוחזקים? מי לוחם על מה?

בייש גדה

דוח הלאומיים" כהישג לאומי חשוב ביותר.

משום כך נרתעים אנשי הגדה והרצועה מכל מעשה שיש בו הן כחשות למעמדו של אש"ף, או העקול להתפרש כך.

נוספת על כך הרגשת העלבון הצורב. עצם עריכת הפיסגה בלי הפלסטינים, הן לת האופוטרופסות של זרים עליהם, אי ההכרה המפורשת בזכותם להגדרה עצמית ולחרות לאומית, ההתייחסות אליהם כאל עם ממדרגה שניה — כל זה קומס את תושבי הגדה והרצועה לא פחות מאשר את שאר הפלסטינים.

עזרה לכך עובדה פשוטה: כימי עט איש כנדה וברצועה לא קרא את נוסח הסכמי קמפ-דייוויד.

כל זה עורר רגשות עמוקים ועודד את חמומי-המוח, שתבעו מייד להשיב בלאו מחלט.

הנוסח אמנם פורסם בעיתונות הערבית במיזרח ירושלים, אך מעטים טרחו לקרוא את המיסכים הארוכים והמשעממים, ולא כל שכן לקראם שנית ושלישית. הזכויות שניתנו לפלסטינים, החבויות בן אותיות הקטנות בסעיפים השונים (ראה מיכתבו של אורי אבנרי ליאטר עראפאת, העולם הזה 2144) לא זכו בכל תשומת לב.

הוויכוחים הסוערים, שהתנהלו, השבוע בכל רחבי הגדה והרצועה,

יאסר עראפאת ציר בירות מוסקוה-עמאן

שהם רק חלק מן העם הפלסטיני — והחלק בריהמזל, יחסית.

הכרעה לטובת ההסכמים עלולה להתפרש, בעיני עצמם ובעיני אחיהם, כהתי לטה אגואיסטית של חלק מן העם לטובת עצמו — בעודו מפקיר לגורלו את שאר החלקים, הנמקים בגולה, והנשארים לפי ההסכמים בלי בית, בלי חרות, בלי זכר יות. רבים מן הגולים הם פליטים חסרי כל. כולם זרים בארצות מגוריהם, מופקר רים למצב-הרוח החולפים של השילטון הזר, מועדים בכל עת לגירוש, למעצרים ולרדיפות.

מבחינה זו, דומים תושבי-הגדה כיום ליושבי היהודי בימי המנדט, כאשר נקרא להשלים עם הפסקת העלייה היהודית, בשעה שמאות אלפי יהודים נלקו במחנות-פליטים באירופה.

תושבי הגדה והרצועה, שהיו שנים רבות משועבדים למישטר ההאשמי, ול-אחר מכן לשילטון הצבאי הישראלי, למדו בשנים האחרונות להתגאות בהישגיו המדיניים (וגם הצבאיים) של אש"ף. ההכרה הבינלאומית באירגון, הופעת יאסר ערא-פאת מעל דוכן עצרת-האו"ם, הכרת רוב מדינות העולם וכל המדינות הערביות בן מוסדות הלאומיים הפלסטיניים, נראות להם כהישג לאומי ראשון-במעלה.

גם מבחינה זו משול היישוב הערבי בגדה וברצועה ליישוב היהודי בארץ בימי המנדט, שלמד להעריך את קיום "המוס-

תכן כי באחד הערבים הארוכים כי קמפ-דייוויד התנהלה שיחה מעין זו בקאבינה של ראש ממשלת-ישראל:

בגין: אי אפשר לקבל את ההסכם הזה בעניין יהודה, שומרון ועזה! הרי זה יביא להקמת מדינה פלשתינאית!

דיין: זה יביא למדינה פלסטינית רק אם הפלסטינים ישתפו פעולה.

בגין: איך אני יכול לחתום על דבר כזה?

דיין: סמוך עלי, הפלסטינים לא יקב

לו את זה.

בגין: אם כן, מה יקרה?

דיין: שום דבר לא. הכל יישאר כמו שהוא עכשיו, אבל אנחנו הוכחנו לעולם כי היינו מוכנים לפתוח לפניכם דלת,

אנוור אל-נוסיבה בא לפגישה

והם סירבו. אחרי זה, לא קארטר ולא סאדאת יוכל לבוא אלינו בטענות.

בגין: איך אתה יכול להיות בטוח שהפלשתינאים לא יקבלו את זה?

דיין: הם תמיד סירבו. הם סירבו להי קים מועצה מחוקקת בימי המנדט, ש היתה מעבירה להם בהדרגה את השילטון על הארץ. הם סירבו לקבל את החלוקה ב-1947. הם סירבו גם עכשיו.

בגין: אני מקוו השאתה צודק. בסדר, אני אחתום.

שיחה דימונית זו מראה מה מונח כרגע על כך המאזניים, במאבק הפנימי המת נהל, מתחת לפני השטח, בגדה המער-בית וברצועת-עזה.

מעולם לא הועמד ציבור לפני ברירה קשה יותר, מאשר מיליון וריו אלף הפלס-טינים (לפחות*) הגרים בירושלים, בגדה וברצועה.

כל רגשותיהם אומרים להם: אסור לקבל את הסכמי קמפ-דייוויד, וכל השששותיהם לוחשים להם: אם לא נקבל אותם, זה עתה קהמיט עדינו אסון נוכח.

הסערה הראשונה

ה רגשות הקוראים לדחית ההס כמים הם טבעיים והנימוקים לכך הם סבירים.

כל תושבי הגדה והרצועה מודעים לכך.

* אין מיפקד המימן של אוכלוסיית הגדה והרצועה, המתרבה במהירות בדרך של ריבוי טיבעי. ייתכן כי כבר הגיעה ל-1.3 מיליון, ואולי אף עברה מיספר זה.